

บทที่ 2

วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ปัจจุบันประเทศที่กำลังพัฒนาต่างให้ความสนใจกับภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะมากเป็นพิเศษ เพราะตระหนักถึงความล้มเหลวในการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป กล่าวคือในระดับมัธยมศึกษา แม่ผู้เรียนจะเรียนภาษาอังกฤษทั่วไปนานถึง 6 ปี หรือมากกว่านั้น ก็ยังไม่สามารถใช้ภาษาที่เรียนสื่อความหมายตามต้องการได้ และยังไม่สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือค้นคว้าหาความรู้ได้ (David J.J.S.Blackie 1976: 23) ทั้งนี้เพราะการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาไม่ได้เน้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร แต่เน้นความรู้เรื่องกฎเกณฑ์การใช้ประโยค และคำศัพท์ภาษาอังกฤษ (Ronald Mackay and Alan Mountford 1978: 3) การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะจึงเกิดขึ้นด้วยความมุ่งหวังว่าจะแก้ปัญหาดังกล่าวได้ เพราะภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะเป็นภาษาอังกฤษในลักษณะที่จะนำไปใช้เพื่อการสื่อสาร การกำหนดเป้าหมายของหลักสูตร การสร้างแบบเรียน ตลอดจนวิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ จึงสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ซึ่งย่อมจะเร้าความสนใจของผู้เรียนได้มากกว่าภาษาอังกฤษทั่วไป (Christopher Brumfit 1977: 71)

ด้วยเหตุนี้ ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะจึงได้รับความนิยมมากขึ้น ก็จะได้เห็นได้จากมีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะทั้งในระดับโรงเรียน วิทยาลัย และมหาวิทยาลัย รวมทั้งมีการประชุมทางวิชาการ การสัมมนาระหว่างประเทศ เกี่ยวกับหลักสูตร แบบเรียน วิธีการสอน และปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาเพื่อจุดประสงค์เฉพาะกันอย่างแพร่หลาย

คำจำกัดความของภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ

มีผู้ให้คำจำกัดความหรืออธิบายความหมายของภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะไว้พอสรุปได้ดังนี้

โรนัลด์ แมคคีย์ และอลัน เม้าท์ฟอร์ด (Ronald Mackay and Alan Mountford 1978: 2) อธิบายว่า การสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะเป็นการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดมุ่งหมายในการนำไปใช้ (Utilitarian Purpose) ที่ชัดเจน และจุดมุ่งหมายนี้มักเกี่ยวข้องกับความต้องการด้านอาชีพ โครงการฝึกอบรมด้านอาชีพ การศึกษาทางเทคนิคเฉพาะสาขา หรือการศึกษาเพื่อประกอบอาชีพ เช่น วิศวกรรมศาสตร์ เกษตรศาสตร์ และนิติศาสตร์ เป็นต้น คำว่า "เฉพาะ" หรือพิเศษ (Special) ในภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะนั้นเน้นที่จุดมุ่งหมายของผู้เรียนในการเรียนภาษา ไม่ใช่เน้นภาษาที่เรียน

คริส เคนเนดี (Chris Kennedy 1979: 59) ให้ข้อสังเกตว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะเกี่ยวข้องกับการพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence) ของผู้เรียน คือ เน้นด้านภาษาที่ใช้ (Use) มากกว่ากฎเกณฑ์เกี่ยวกับภาษา (Usage) รวมทั้งการวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียน (Needs Analysis) ว่าต้องการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อทำอะไรในชีวิตจริงด้วย

ปีเตอร์ สตรีเวนส์ (Peter Strevens 1978: 186) เรียกการสอนภาษาเพื่อจุดประสงค์เฉพาะว่า การสอนภาษาที่มีจุดมุ่งหมายพิเศษ (Special Purpose Language Teaching หรือ SP-LT) พร้อมทั้งอธิบายว่าเป็นการสอนภาษาตามความต้องการของผู้เรียนมากกว่าที่จะสอนตามหลักเกณฑ์ทางการศึกษาโดยทั่วไป

นราทร โรจนจันทร์ (2524: 2) กล่าวถึงภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะไว้ว่าที่เรียกชื่ออย่างนี้ก็เพราะการสอนมีจุดประสงค์ที่แน่นอน และเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนอย่างแท้จริง เนื่องจากมุ่งความสำคัญที่ผู้เรียน และความต้องการของผู้เรียนเป็นหลัก

จากความคิดเห็นของบุคคลต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้ว อาจสรุปได้ว่า ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะหมายถึง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มีเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่ง ตามความต้องการใช้ภาษาของผู้เรียนว่าจะนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์ในกรณีใดโดยผ่านเนื้อหาวิชาการที่ผู้เรียนนั้นเกี่ยวข้องอยู่

ประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ

โจ แมคโดนัลท์ (Jo McDonough 1984: 6) แบ่งภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางวิชาการ (English for Academic Purposes หรือ EAP) เช่น ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
2. ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางวิชาชีพ (English for Occupational Purposes หรือ EOP) เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์ ภาษาอังกฤษสำหรับเลขานุการ เป็นต้น

ปีเตอร์ สตรีเวนส์ (Peter Stevens 1978: 195-6) แบ่งภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ เช่นเดียวกับ โจ แมคโดนัลท์ แต่ให้รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับแต่ละประเภท โดยแบ่งภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางวิชาการออกเป็น 2 ประเภทย่อย ได้แก่

1. ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะสาขาวิชา (Discipline-based ESP) หมายถึง ภาษาอังกฤษที่มีการสอนในระดับอุดมศึกษา ซึ่งเป็นภาษาอังกฤษสำหรับการเรียนวิชาการสาขาใดสาขาหนึ่ง เช่น วิศวกรรม เกษตรกรรม เซตรอน วรรณคดีวิจารณ์ เป็นต้น
2. ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะที่โรงเรียนจัดเป็นรายวิชา (School-subject ESP) แบ่งได้อีก 2 ชนิด คือ
  - 2.1 การจัดสอนวิชาใดวิชาหนึ่งเป็นภาษาอังกฤษ (Independent ESP)
  - 2.2 การสอนหลายวิชารวมกันโดยใช้ภาษาอังกฤษ (Integrated ESP)

ส่วนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางวิชาชีพ ยังแบ่งตามประเภทของรายวิชาได้อีก

3 ประเภท ดังนี้

1. รายวิชาสำหรับผู้ไม่เคยมีประสบการณ์ (Pre-experience Courses)
2. รายวิชาสำหรับผู้เคยมีประสบการณ์ (Post-experience Courses)
3. รายวิชาสำหรับครูผู้สอนภาษาต่างประเทศเพื่อให้อสอนภาษาอังกฤษได้

นอกจากนี้ปีเตอร์ สตีเวนส์ ยังแยกภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีออกจากภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะประเภทอื่น ๆ โดยให้เหตุผลว่า ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีจุดมุ่งหมายที่จะให้มีการใช้ภาษาอังกฤษแบบวิทยาศาสตร์ (Scientific English) เป็นสากล จึงแตกต่างจากภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะอย่างอื่น

โรนัลด์ แมกเคย์และอลัน เม้าท์ฟอร์ด (Ronald Mackay and Alan Mountford 1978: 2) ได้แบ่งประเภทของภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะตามจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน ออกเป็น 3 ประเภทดังนี้

1. ภาษาอังกฤษเพื่อสนองความต้องการในค่านอาชีพ (Occupational Requirements) เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับพนักงานโทรศัพท์ระหว่างประเทศ นักบินนานาชาติ เป็นต้น
2. ภาษาอังกฤษเพื่อโครงการฝึกอบรมค่านอาชีพ (Vocational Training Programmes) เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับบุคลากรประจำโรงแรม เจ้าหน้าที่ฝ่ายการค้า พิเศษ เป็นต้น
3. ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาทั้งค่านวิชาการและวิชาชีพระดับสูง (Academic or Professional Study) เช่น วิศวกรรมศาสตร์ แพทย์ศาสตร์ นิติศาสตร์ เป็นต้น

สำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะในประเทศไทยแบ่งได้เป็น 3 ประเภทคือ

1. ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (EST) ได้แก่การศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษในระดับวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย ของนักศึกษาทางค่านวิทยาศาสตร์ และวิศวกรรมศาสตร์ เป็นต้น
2. ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางวิชาการ (English for Educational or Academic Purposes) เรียกสั้น ๆ ว่า EEP หรือ EAP ได้แก่การศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษในระดับการศึกษาที่เน้นเฉพาะวิชาการสาขาใดสาขาหนึ่ง เช่น ภาษาศาสตร์ เป็นต้น

3. ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางวิชาชีพ (English for Occupational or Vocational Purposes) เรียกสั้น ๆ ว่า EOP หรือ EVP ได้แก่การศึกษาภาษาอังกฤษในระดับต่ำกว่ามหาวิทยาลัย อาจเป็นในระดับวิทยาลัยเทคนิค หรือวิทยาลัยอาชีวศึกษาต่าง ๆ ที่มุ่งให้ผู้เรียน นำความรู้ไปเป็นประโยชน์ต่อการประกอบอาชีพ

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เพิ่งจะเริ่มมีเมื่อหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 กำหนดให้โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะร่วมกับหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2524 ซึ่งจัดวิชาภาษาอังกฤษคหกรรมอยู่ในหมวดวิชาสัมพันธ์หรือวิชาสามัญ โดยให้เรียน สอ. 101-สอ. 104 หรือภาษาอังกฤษคหกรรม 1-4 เป็นวิชาบังคับ รายวิชาละ 40 คาบ ส่วน สอ. 105-สอ. 106 หรือภาษาอังกฤษคหกรรม 5-6 อาจนำไปจัดเป็นวิชาเลือกเสรีก็ได้

จุดประสงค์ของวิชาภาษาอังกฤษคหกรรม ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2524 มีดังนี้

1. เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษถึงขั้นที่จะเข้าใจ และนำไปใช้ประโยชน์ในการอ่านเพิ่มพูนความรู้ทางงานคหกรรม
2. เพื่อฝึกฝนและสร้างเสริมในผู้เรียนเกิดความสนใจที่จะอ่านภาษาอังกฤษโดยตัวคนเดียว
3. เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ในการเขียนภาษาอังกฤษ ในการติดต่อสื่อสารกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับคหกรรมชั้นต้นได้
4. เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษเพียงพอที่จะใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมต่อไปได้

หนังสือแบบเรียนที่ใช้สำหรับวิชาภาษาอังกฤษคหกรรม 1 ถึง 4 มี 2 เล่มคือ

1. ภาษาอังกฤษ Home Science English Book 1 ของกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ สำหรับนักศึกษาประเภทวิชาคหกรรมและศิลปหัตถกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1

2. ภาษาอังกฤษคหกรรม ศิลปหัตถกรรม English for Home Science and Handicrafts ของกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ สำหรับนักศึกษาประเภทวิชาคหกรรมและศิลปหัตถกรรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2

สำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่เปิดสอนวิชาภาษาอังกฤษคหกรรม ก็ใช้หลักสูตรและแบบเรียนร่วมกับของวิทยาลัยอาชีวศึกษา ดังกล่าวแล้วข้างต้น

งานวิจัยในประเทศไทย

เนื่องจากเพิ่งจะมีการกำหนดใหม่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อจุดประสงค์เฉพาะอย่างเป็นทางการ เมื่อประมาณ 3 ปีมานี้เอง คือตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2524 ให้โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย วิทยาลัยอาชีวศึกษา วิทยาลัยเทคนิค และวิทยาลัยเกษตรกรรมใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะร่วมกัน การศึกษาวิจัยในค่านนี้จึงยังมีน้อยมาก และยังไม่มีการวิจัยเกี่ยวกับการวัดสมรรถนะ (Proficiency) หรือความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะโดยตรง มีแต่การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั่วไป (General English) ของนักเรียน และนักศึกษา ซึ่งพอสรุปได้ดังนี้

จรรยา ผลประเสริฐ (2515: 54) ได้ศึกษาระดับความสามารถในการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ โดยสร้างแบบทดสอบความสามารถในการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษ แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ จำนวน 150 ข้อ ใช้ทดสอบนักเรียนชายและหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกวิทยาศาสตร์ ศิลปะ และทั่วไปของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวันและประสานมิตร ผลปรากฏว่า ความสามารถในการใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง

จำรัส อานามนารถ (2517: 35) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาและวิทยาลัยครู โดยสร้างแบบทดสอบโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์และความเข้าใจในการอ่าน แล้วนำไปทดสอบนักเรียนวิทยาลัยครู 6 แห่ง โรงเรียนมัธยมศึกษา แผนกวิทยาศาสตร์และศิลปะ 5 แห่ง รวมประชากรทั้งหมด 414 คน สรุปผลการวิจัยได้ว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีคะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบ

ทั้ง 3 ประเภทสูงกว่านักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับปีที่ 2 และมีผลสัมฤทธิ์ทุกด้านในระดับปานกลางโดยมีผลสัมฤทธิ์ด้านโครงสร้างไวยากรณ์สูงสุด

วลัย โสมานันท์ (2519: 75) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความรู้ทางโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสายอาชีพ กับโรงเรียนสายสามัญ โดยใช้แบบทดสอบ ผลปรากฏว่านักเรียนโรงเรียนสายสามัญมีความรู้ทางโครงสร้างไวยากรณ์อังกฤษสูงกว่านักเรียนโรงเรียนสายอาชีพ และได้อภิปรายผลการวิจัยไว้ว่าโรงเรียนสายอาชีพเน้นในค่านวิชาชีพ ซึ่งแตกต่างกันตามลักษณะและประเภทของโรงเรียน ในขณะที่โรงเรียนสายสามัญเน้นในค่านวิชาการ

อุไร แฉลม (2522: 69) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนิสิตและนักศึกษาระดับปริญญาตรี วิชาเอกภาษาอังกฤษจากมหาวิทยาลัยศิลปากร ๗ พระราชวังสนามจันทร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และวิทยาลัยครูพระนคร โดยใช้แบบทดสอบ ผลปรากฏว่าความสามารถในการอ่านและเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยครูพระนครแตกต่างจากนิสิตอีก 2 สถาบันอย่างมีนัยสำคัญที่ 0.1 ส่วนความสามารถในการอ่านและเขียนของนิสิตทั้ง 2 มหาวิทยาลัยไม่แตกต่างกัน ความสามารถในการอ่านของนิสิตนักศึกษาทั้ง 3 สถาบันอยู่ในเกณฑ์พอใช้และความสามารถในการเขียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยครูพระนครอยู่ในระดับต่ำ

เพชรฯ สังขะว (2523: 33-34) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจสำนวนภาษาอังกฤษกับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษโดยคัดเลือกสำนวนจากหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้สำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายจำนวน 25 สำนวน นำมาสร้างแบบทดสอบความเข้าใจสำนวนภาษาอังกฤษแบบปรนัย 44 ข้อ แบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านประกอบด้วยสำนวนทั้ง 25 สำนวน 30 ข้อ และแบบทดสอบความเข้าใจในการอ่านที่ไม่ปรากฏสำนวนดังกล่าว 80 ข้อ ผลการวิจัยปรากฏว่าความเข้าใจสำนวนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ และนักเรียนมีความเข้าใจสำนวนภาษาอังกฤษและความเข้าใจในการอ่านอยู่ในระดับปานกลาง

ส่วนในด้านการสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะนั้น ยังมี ผู้ศึกษาวิจัยน้อยมาก การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะส่วนใหญ่เป็น การศึกษาลักษณะทางภาษา แบบเรียน และการสำรวจความคิดเห็นเพื่อปรับปรุงการเรียน การสอน ซึ่งอยู่ในระดับอุดมศึกษามากกว่ามัธยมศึกษา ดังจะเห็นได้จากงานวิจัยต่อไปนี้

ชนิษฐา กริมหา (2515: 68) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของนิสิตคณะ วิศวกรรมศาสตร์ชั้นปีที่ 2 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษเทคนิค" โดยใช้แบบสอบถามความคิดเห็น ซึ่งมีทั้งแบบเลือกตอบและแบบปลายเปิดรวม 59 ข้อ ผลปรากฏว่านิสิตพอใจเนื้อหาวิชาที่จัดสอนเพราะใกล้เคียงกับเนื้อหาวิชาทางวิศวกรรมศาสตร์ ที่กำลังเรียนอยู่ และเป็นประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้าอ่านหนังสือเพิ่มเติม

ผอียดา กฤษกร ฅ อุษยา (2516: 124) ได้ศึกษาลักษณะโครงสร้างไวยากรณ์ ที่ปรากฏในภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาจากหนังสือตำราเรียน บทความ และงานวิจัยต่าง ๆ พบว่าโครงสร้างประโยคที่ใช้กันมากคือ Passive Voice และประโยคที่ขึ้นต้นด้วย "It" จากนั้นผู้วิจัยได้นำโครงสร้างดังกล่าวไปสร้างแบบฝึกประกอบการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ เพื่อใช้สอนภาษาอังกฤษสำหรับนิสิตชั้นปีที่ 2 คณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โปรแกรมนี้ประกอบด้วยคำอธิบาย ตัวอย่างและแบบฝึกหัดชนิดต่าง ๆ ลักษณะของแบบฝึกหัด เป็นการสับเปลี่ยนที่คำในประโยค (Transformation) การทำกลุ่มคำหรือประโยคให้เป็น นามวลี (Nominalization) การรวมประโยคเข้าด้วยกัน (Combination) การแต่ง ประโยค (Production) และการเติมคำในช่องว่างให้เหมาะสม (Filling in the blanks)

สถามันศูนย์ภาษาอังกฤษ ทววมหาวิทยาลัย (2517: 1) ได้ทำการสำรวจความ ต้องการในการใช้ภาษาของนักบริหารการศึกษาอาจารย์และนักศึกษาในสถาบันการศึกษาทั่วไป โดยใช้แบบสอบถามความคิดเห็น พบว่าภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาเป็นสิ่งจำเป็น และ โปรแกรมการสอนภาษาอังกฤษที่มีอยู่ในขณะนี้สำรวจนั้นไม่สนองความต้องการของผู้เรียน

กรุณี บุญอุคมศาสตร์ (2520: 28) ได้ศึกษาศัพท์ใหม่ในตำราวิชาเศรษฐศาสตร์ พบว่าจำนวนศัพท์เทคนิคคิดเป็นสัดส่วนกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปที่เป็นศัพท์ใหม่คือไม่ปรากฏ

ในแบบเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ใกล้เคียงกับ 1 : 2

ในปีเดียวกัน วัลภา วงศ์ฉลาด (2520: 100), สำรวย อ่างทอง (2520: 195) สำรวญ คุรุครุรชิต (2520: 46) และสุมา ศศิเมณฑล (2520: 96) ได้ศึกษาศัพท์ใหม่ในตำราวิชาเคมี, ชีววิทยา, ภูมิศาสตร์ และคณิตศาสตร์ พบว่าจำนวนศัพท์เทคนิคคิดเป็นสัดส่วนกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษทั่วไปที่เป็นศัพท์ใหม่ในตำราเรียนแต่ละเล่มมีดังนี้ 1: 1, 2:5, 5 : 13 และ 5 : 18 ตามลำดับ

วิภาทร หย่างอารี (2521: 26) ได้ศึกษาความถี่ของศัพท์จากแบบเรียนภาษาอังกฤษที่สอนในวิทยาลัยการศา และวิทยาลัยกรุงเทพฯ จำนวน 5 เล่มคือ English for Your Business Career เล่ม 1 และเล่ม 2, English for Business: The Bellerest Series, English for Business และ Executive English เล่ม 1 ผลปรากฏว่า หนังสือแต่ละเล่มมีศัพท์ที่มีความถี่ค่าคือ 1-2 ครั้ง เป็นจำนวนมากที่สุด แสดงว่าการกระจายของศัพท์มีมากซึ่งทำให้เกิดความยากลำบากในการเรียนการสอน

ในปีเดียวกัน งามพริ้ง รุ่งโรจน์ดี (2521: 203-204) ได้ศึกษาสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเทคนิค ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ของวิทยาเขตต่าง ๆ ในสังกัดวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาทั่วประเทศในค่านหลักสูตร แบบเรียน วิธีการเรียนการสอน การวัดประเมินผล โดยใช้แบบสอบถามกับผู้สอนภาษาอังกฤษ และหัวหน้าแผนกวิชาช่างอุตสาหกรรมคานเครื่องกลและไฟฟ้า ผลปรากฏว่าผู้ตอบแบบสอบถามทั้ง 2 กลุ่ม เห็นตรงกันว่าควรสอนภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับวิชาชีพของผู้เรียน ให้ผู้เรียนสามารถนำไปสื่อความหมายได้ในวิชาชีพของตน คือเน้นวัตถุประสงค์เฉพาะและในเวลาเรียนที่จำกัด ดังนั้นการกำหนดวัตถุประสงค์ของโปรแกรมการสอนจึงต้องแคบกว่าการสอนภาษาอังกฤษทั่วไปทักษะที่ควรเน้นคือทักษะการอ่าน และวิธีการสอนก็ต้องมุ่งเน้นให้ผู้เรียนรู้เทคนิคในการอ่านเป็นส่วนใหญ่ ผู้วิจัยนำผลที่ได้จากการวิเคราะห์แบบสอบถามมาเป็นแนวทางในการสร้างประมวลการสอนภาษาอังกฤษเทคนิคสำหรับนักศึกษาเทคนิคคานช่างอุตสาหกรรม ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประกอบด้วยบทเรียน 14 หน่วย ใช้พฤติกรรมการศึกษาสื่อความหมายทางช่างเป็นหัวข้อหน่วย และเลือกเนื้อหาจากแบบเรียนที่วิเคราะห์ไว้มาเป็นหลักในการสอนพฤติกรรมการศึกษาสื่อความหมายของแต่ละหน่วย กิจกรรมท้ายหน่วยเป็นการสอนเทคนิคการอ่านข้อความที่บ่งว่าพฤติกรรมประจำหน่วยและใช้เป็นเครื่องประเมินผลในหน่วยนั้น ๆ ควบ

กมลรัตน์ จรัสศรี (2524: 102) ได้ศึกษาสภาพปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และความคิดเห็นเกี่ยวกับโปรแกรมการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป และภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาของนักศึกษา และอาจารย์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สรุปผลไว้ว่า ทั้งอาจารย์และนักศึกษาเห็นว่าภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นในการศึกษาวิชาเฉพาะ เพราะภาษาอังกฤษช่วยในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม จึงควรจัดสอนทั้งภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชา เพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวันและในสาขาวิชาเฉพาะในการจัดสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาควรให้ศูนย์ภาษาอังกฤษเป็นผู้จัด และผู้สอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาจำเป็นอย่างยิ่งที่จะทราบนโยบายเฉพาะของผู้เรียนด้วยพอสมควร นอกจากนี้ทั้งอาจารย์และนักศึกษาเห็นสอดคล้องกันว่า การจัดสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาควรจัดในภาษาอังกฤษระดับสูงมากกว่าในระดับพื้นฐาน และการจัดสอนภาษาอังกฤษสำหรับสาขาวิชาจะช่วยในมาตรฐานการเรียนการสอนภาษาอังกฤษก็ขึ้นด้วย

อัจฉรา วงศ์โสธร (2525: 47) ได้สำรวจความต้องการของสังคมต่อการใช้ภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบสอบถามความคิดเห็นของผู้บริหารในหน่วยงานของรัฐบาล รัฐวิสาหกิจ และวงการธุรกิจรวม 486 คน ผลการวิจัยสรุปได้ว่ามีการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางการงานมากกว่าเพื่อจุดประสงค์ทางสังคมและส่วนตัว และผู้บริหารให้ความเห็นว่าทักษะทางภาษาอังกฤษที่แต่ละคนได้รับจากสถาบันการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5-6 และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพนั้นยังไม่เหมาะสมกับการใช้ภาษาอังกฤษในการทำงาน

บังอร สว่างวโรรส (2526: 81) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาความสอดคล้องระหว่างวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจที่สอนในมหาวิทยาลัยในประเทศไทยกับความต้องการของวงการธุรกิจไทย โดยใช้แบบสอบถามความคิดเห็นกับผู้บริหารระดับสูง ระดับรอง และบุคคลในฝ่ายต่าง ๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษในบริษัทรวม 60 บริษัท หัวหน้าภาควิชาภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยที่เปิดสอนภาษาอังกฤษธุรกิจ มีนิติตพาคณิษฐ์ศาสตร์และการบัญชี ปีการศึกษา 2523 และ 2524 ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ภาษาอังกฤษธุรกิจมีความสำคัญต่อวงการธุรกิจไทยมาก ภาษาอังกฤษที่ใช้เขียนโทรพิมพ์ และโทรเลข มีบทบาทมากในการสื่อสารธุรกิจไม่ว่าด้านการเขียน การอ่าน และการแปล เมื่อเปรียบเทียบความต้องการของวงการธุรกิจ และหลักสูตรภาษาอังกฤษธุรกิจในสถาบันอุดมศึกษา พบว่าสถาบันการศึกษาของเอกชน เปิดสอนภาษาอังกฤษธุรกิจราย

วิชาต่าง ๆ มากกว่าสถาบันของรัฐ หลักสูตรมีความสอดคล้องมากกว่า มีการติดต่อใกล้ชิดกับนักธุรกิจโดยตรงมากกว่า

สุวณีย์ ศรีโสภะ (2526: 103) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางภาษาอังกฤษจากการสอน 2 วิธี กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 แผนกช่างก่อสร้าง ปีการศึกษา 2525 ของวิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษาวิทยาเขตอุเทนถวาย จำนวน 60 คน ผู้วิจัยได้เลือกเรื่องต่าง ๆ จากหนังสือตำราช่างที่สอดคล้องกับหลักสูตรมาจัดทำแบบเรียนและสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยมุ่งให้สอดคล้องกับลักษณะของแบบเรียนและให้ครอบคลุมเนื้อหาในแบบเรียนทุกบทเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก มีจำนวน 60 ข้อ ผู้วิจัยได้ใช้แบบเรียนที่สร้างขึ้นในการทดลองสอนสำหรับกลุ่มทดลองใช้วิธีการสอนแบบใหม่ประกอบด้วยการบรรยายและสาธิต ใช้อุปกรณ์การสอนที่เป็นของจริงร่วมกับภาพที่มีอยู่แล้วในบทเรียน แบ่งกลุ่มให้นักศึกษาร่วมกันทำกิจกรรมการเรียนเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการปฏิบัติ (Learning by doing) และการสอนจะเน้นครู และนักเรียนเป็นศูนย์กลาง (Teacher-student Centered)

ส่วนกลุ่มควบคุมสอนโดยวิธีธรรมดาซึ่งมีการบรรยายเป็นส่วนใหญ่ใช้รูปภาพที่มีอยู่แล้วในแบบเรียนเป็นอุปกรณ์การสอน การเรียนการสอนมีลักษณะไวยากรณ์-แปล (Grammar-translation) และเน้นครูเป็นศูนย์กลาง (Teacher-centered) การสอนทั้ง 2 กลุ่มใช้เวลา 1 ภาคเรียน ผลปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่สอนโดยวิธีใหม่ สูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่สอนโดยวิธีธรรมดา และทัศนคติของนักศึกษาต่อการสอนภาษาอังกฤษโดยวิธีใหม่ดีกว่านักศึกษาที่สอนโดยวิธีธรรมดา

งานวิจัยในต่างประเทศ

สำหรับการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะที่มีผู้ศึกษาวิจัยไว้ในต่างประเทศอาจแบ่งเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ 3 ประเภทดังนี้

1. งานวิจัยเกี่ยวกับลักษณะทางภาษา ของภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ
2. งานวิจัยเกี่ยวกับเทคนิควิธีการสอนและการทดสอบ
3. งานวิจัยเกี่ยวกับความต้องการด้านภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ

งานวิจัยเกี่ยวกับลักษณะทางภาษาของภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ

มีผู้สนใจศึกษาทั้งทางด้านคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของข้อความ ลักษณะภาษาที่ใช้ในคำบรรยาย และในตำราเรียนเฉพาะสาขาวิชา ก็ยังจะเห็นได้จากงานวิจัยต่อไปนี้

อินคา สตรุกเก็ท (Inka Strukelj 1973: 2-3) ได้ศึกษาโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษในแบบเรียน สำหรับนักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์ในสหรัฐอเมริกา จำนวน 2,000 ประโยค จากแบบเรียน 100 เล่ม เปรียบเทียบกับประโยคจากร้อยแก้วทางวรรณคดีอเมริกันร่วมสมัย (Contemporary American Literary Prose) ซึ่งใช้ในหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับต่ำกว่าปริญญาตรีสำหรับเจ้าของภาษา ผลปรากฏว่าภาษาอังกฤษในสาขาวิศวกรรมศาสตร์มีโครงสร้างประโยคไม่ซับซ้อนและง่ายกว่าโครงสร้างประโยคในร้อยแก้วทางวรรณคดี คือใช้โครงสร้างประโยคอยู่ในวงจำกัดเพียง 2-3 รูปแบบเท่านั้น

ในปีเดียวกัน มาร์กาเรท สจวต (Margaret Stuart 1973: 5) ได้ศึกษาลักษณะภาษาที่ใช้ในการบรรยายทั้ง 3 สาขาวิชาคือ วิศวกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และธุรกิจ พบว่ามีความแตกต่างจากภาษาที่ใช้ในการบรรยายวิชาสังคมศาสตร์ในด้านความถี่ของโครงสร้างและจำนวนภาษาที่ใช้

จอห์น อี แลคสตอมและคณะ (John E. Lackstorm and others 1975: 256) ได้ศึกษาโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเทคนิค ที่เป็นปัญหาสำคัญในหมู่นักศึกษานานาชาติ โดยทดลองใช้แบบเรียนไวยากรณ์อังกฤษ ชื่อ "Mastering American English" ผลปรากฏว่าแบบเรียนนี้ไม่เหมาะกับการสอนภาษาอังกฤษเทคนิค เพราะประโยคที่ใช้ฝึกไม่มีเนื้อหาทางด้านภาษาอังกฤษเทคนิค ผู้วิจัยให้ความเห็นว่าในการเรียนภาษาอังกฤษนั้น นักศึกษาจะต้องเรียนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะในสาขาวิชาที่ตนกำลังศึกษาอยู่ จะได้ผลดีกว่าการเรียนภาษาอังกฤษทั่วไป

แลร์รี่ เซลิงเกอร์ และหลุยส์ ทริมเบิล (Larry Selinker and Louise Trimble 1976: 22) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อความ และไวยากรณ์ในภาษาอังกฤษเทคนิคโดยเฉพาะเรื่องการใช้ Tenses ผลการศึกษาสรุปได้ว่า การเลือกใช้ Tenses มีไต่ขึ้นอยู่กับเวลา แต่ขึ้นอยู่กับวิธีการที่ผู้เขียนใช้เพื่อสื่อความหมายของเนื้อความทั้งหมด ดังนั้นการใช้ Tenses ในภาษาอังกฤษเทคนิคจึงแตกต่างจากในภาษาอังกฤษทั่วไป

ควยเหตุนี้ นักศึกษาทางค่านช่างจึงจำเป็นต้องเรียนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ เพื่อประโยชน์ในการอ่าน ตำราที่ตนศึกษา

ในปีเดียวกัน อลัน เมท์ฟอร์ด (Alan Mountford 1976: 3) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse Analysis) และการคัดแปลงบทอ่านสำหรับภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ให้ง่ายขึ้น ผู้วิจัยให้ความเห็นว่า การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของข้อความมีประโยชน์อย่างยิ่งในการสอนการอ่าน และเสนอแนะให้นำไปใช้กับนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ เพื่อช่วยให้อ่านเข้าใจง่ายขึ้น

ชาลส์ วอลเตอร์ ลอตเต (Charles Walter Lotte 1978: 5) ได้ศึกษาลักษณะภาษาอังกฤษในคำบรรยายสาขาวิศวกรรมศาสตร์ โดยวิเคราะห์จากคำบรรยายในสาขาวิศวกรรมศาสตร์ที่บันทึกเทปไว้ ผลปรากฏว่าลักษณะทางภาษาที่ใช้ในคำบรรยายสาขาวิศวกรรมศาสตร์ง่ายกว่าในสาขาวิชาอื่น เนื่องจากมีกระคานคำช่วยในการบรรยายเป็นส่วนใหญ่ แบบเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้มีปริมาณน้อยกว่า และรูปประโยคที่ใช้อยู่ในวงจำกัด คำกริยาเป็น Simple Present Tense ถึง 75% ในคำบรรยายทางวิศวกรรมศาสตร์ที่ใช้เวลา 15 นาที จะปรากฏคำกริยาที่เป็น Simple Past Tense เพียง 10 ครั้ง ในขณะที่คำบรรยายทางสังคมศาสตร์จะปรากฏคำกริยาที่เป็น Simple Past Tense ถึง 39 ครั้ง

ในปีเดียวกัน มาร์กาเรต แวน แนสเซิน (Margaret van Naerssen 1978: 2-3) ได้ศึกษาการใช้ภาษาในการสื่อสารในหมู่แพทย์ที่เป็นเจ้าของภาษา เพื่อนำไปประยุกต์ใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับแพทย์ชาวต่างชาติ สรุปผลการวิจัยได้ว่า การสื่อสารที่แพทย์เกี่ยวข้องอยู่ได้แก่

1. การสัมภาษณ์ หรือการพูดคุยระหว่างแพทย์กับคนไข้ ซึ่งมักเป็นการสื่อสาร คุยการฟัง-พูด
2. การสื่อสารระหว่างแพทย์กับพยาบาล นักศึกษาแพทย์ เภสัชกร ผู้บริหารหรือเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ในโรงพยาบาล ซึ่งมีทั้งการพูดและเขียน

การสื่อสารกับบุคคลทั้ง 2 ประเภทกล่าวไว้ทำเนียบภาษา (Register) ต่างกัน แพทย์ชาวต่างชาติต้องเรียนรู้ค่านิยมธรรมเนียม และการดำเนินชีวิตในโรงพยาบาลด้วย ในการสื่อสาร

แอน เอ็ม จอห์น (Ann M. Johns 1979: 6) ได้ศึกษาภาษาอังกฤษธุรกิจ โดยเปรียบเทียบจดหมายกับรายงานด้านธุรกิจ ซึ่งสุ่มตัวอย่างมาจากบริษัทหลายแห่งได้ จดหมาย 20 ฉบับ และรายงานประจำปี 20 รายงาน และได้สรุปผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ทางคำศัพท์ (Lexical Cohesion) ในจดหมายว่ามี 50% แต่ในรายงานมี 79% ในคำสันธาน ปรากฏว่า การใช้คำสันธานในรายงานหลากหลายมากกว่าในจดหมาย และในรายงานมักใช้สรรพนามบุรุษที่ 3 ในขณะที่ในจดหมายใช้สรรพนามบุรุษที่ 2 มากที่สุด

อาลี เอชเอส ฮัจจา (Ali H.S. Hajjaj 1980: 5) ได้ศึกษาหน้าที่ (Functions) ของภาษาในแบบเรียนฟิสิกส์ เพื่อนำผลมาปรับใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ ในการศึกษาผู้วิจัยเน้นความสัมพันธ์ระหว่างประโยคมากกว่าประโยคเดี่ยว ๆ พร้อมทั้งให้ความเห็นว่าการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น เพื่อแสดงความต้องการที่จะเรียนรู้ (Needs-to-know) ของผู้เรียน ผู้วิจัยนำผลการศึกษามาสร้างบทเรียนตัวอย่างที่แสดงการใช้ภาษาในหน้าที่ต่าง ๆ แล้วใช้กับนักศึกษามหาวิทยาลัย คุเวตที่ต้องการอ่านตำราฟิสิกส์ที่เป็นภาษาอังกฤษ ผลปรากฏว่าบทเรียนที่เขาส่งขึ้นทำให้นักศึกษาสามารถตีความโดยอาศัยความสัมพันธ์ของข้อความช่วย และเข้าใจหน้าที่หลัก

(Prominent Functions) ของภาษาที่ใช้นั้น

ในปีเดียวกัน เจมส์ แบกซ์เตอร์ (James Baxter 1980: 2) ได้ศึกษาภาษาอังกฤษธุรกิจที่ใช้ในวงการธุรกิจระหว่างประเทศ พบว่ามีการใช้ภาษาอังกฤษในการปฏิบัติงานในบริษัทต่าง ๆ กัน เช่น การอบรมการจัดการ (Management Training) การอบรมค่านิยมธรรมเนียมของต่างชาติ (Cross-Cultural Training) การสื่อสารทางธุรกิจ (Business Communication) อุปสรรคในการสื่อสาร ปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษ เป็นต้น นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่าการสอนภาษาอังกฤษรวมทั้งภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะกับการสื่อสารทางธุรกิจมีข้อแตกต่างกันมาก และทั้ง 2 สาขาต่างก็มี วารสาร สิ่งพิมพ์ วิธีการสอน ทัศนคติและความคิดรวบยอดเฉพาะในแต่ละสาขา

มหาวิทยาลัยเคอลอส แอนคิส (Universidad de Los Andes 1985:8-10) ได้มีโครงการวิจัยคำศัพท์ที่ปรากฏในตำราทางวิทยาศาสตร์ แบบเรียนที่ใช้ในการศึกษา มาจากคำแนะนำของอาจารย์ผู้สอนแพทยศาสตร์ ชีววิทยา และภูมิศาสตร์ ในการวิจัยนี้ นักศึกษาได้อ่านเรื่องที่กำหนดให้ แล้วขีดเส้นใต้คำหรือกลุ่มคำที่ไม่เข้าใจ ผู้วิจัยบันทึกเฉพาะคำหรือโครงสร้างที่ถูกขีดเส้นใต้ตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไป ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. คำที่นักศึกษาไม่ทราบส่วนใหญ่ เป็นคำที่ทำหน้าที่คำนามและคำคุณศัพท์
2. คำที่นักศึกษาไม่ทราบเป็นคำคานเนื้อหา (Content Words) 97.3% และเป็นคำคานไวยากรณ์ (Function Words) 2.6%
3. คำที่นักศึกษาไม่ทราบมีรากศัพท์มาจากภาษาละตินหรือกรีก 56%
4. อุปสรรคต่อความเข้าใจในการอ่านทางคานโครงสร้างของคำ คือ การเติมอุปสรรค ปัจจัย (Affixation) และคำประสม (Compound words)

งานวิจัยเกี่ยวกับเทคนิควิธีการสอนและการทดสอบ

แลร์รี เซลิงเกอร์ (Larry Selinker 1977: 3) ได้ทดสอบภาษาอังกฤษทางคำณววิทยาศาสตร์ (Scientific English) กับเจ้าของภาษาที่ไม่ใช่ นักวิทยาศาสตร์ และนักวิทยาศาสตร์ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา พบว่าการอ่านข้อความภาษาอังกฤษทางคำณววิทยาศาสตร์ที่ได้ผลดี ต้องอาศัยความรู้เรื่ององค์ประกอบของคำกริยาที่แสดงความสัมพันธ์ของข้อความ (The Discourse Function of Verbal Elements) ผู้วิจัยเสนอความเห็นว่ววิธีการสอนแบบเดิม (Traditional Approaches) ไม่ได้ผลในการสอนภาษาอังกฤษทางคำณววิทยาศาสตร์แก่วิศวกรที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา วิศวกรที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาจะไม่เข้าใจโครงสร้างประโยค เพราะไม่ได้รับการสอนว่ารูปแบบของคำกริยาในภาษาอังกฤษทางคำณววิทยาศาสตร์ ก็มีหน้าที่แสดงความสัมพันธ์ของข้อความด้วย

ในปีเดียวกัน บอบ ไวส์เบอร์ก (Bob Weissberg 1977: 4) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเขียนตามแนวที่กำหนด (Guided Writing) พบว่าวิธีนี้เหมาะสำหรับผู้เริ่มเรียน แต่ไม่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนระดับสูง โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษาคำนเทคนิคในมหาวิทยาลัย เพราะเนื้อหา สถานการณ์และแบบฝึกไม่อยู่ในความสนใจของผู้เรียน ผู้วิจัยจึงสร้างแบบฝึกหัดเสริมเพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกเขียนอย่างอิสระมากขึ้น โดยใช้ลักษณะภาษาที่เฉพาะเจาะจงในคำณวภาษาอังกฤษเทคนิค และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้เรื่องที่ฝึกแล้วในบริบท (Context) ที่สร้างขึ้นเอง

อาลี เอช เอส ฮัจจา (Ali H.S.Hajjaj 1978: 2) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาในคูเวต โดยทดลองสอนด้วยวิธีการสอนเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) ผู้วิจัยสรุปว่าสามารถนำวิธีการสอนเพื่อการสื่อสารมาปรับใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ โดยต้องทำความเข้าใจคำณวความต้องการใช้ภาษาที่เฉพาะเจาะจง (Specific Language Needs) ของผู้เรียนก่อนซึ่งจะเป็นพื้นฐานในการกำหนดหลักสูตร

จูเลียต เคอ เบอร์ก และเจนเน็ต เคอ ซูอาซ (Juliet de Burgues and Jeannette de Suarez 1985: 6) ได้ศึกษาเกี่ยวกับวิธีการอ่านของนักศึกษาคำนสุขภาพ (Health Science) ในมหาวิทยาลัยคาราโบโบ (Carabobo) โดยแบ่ง

นักศึกษาเป็น 3 กลุ่ม ๆ ละ 17 คน กำหนดให้อ่านเรื่อง (Passage) เดียวกัน แต่ใช้วิธีการในการเรียนต่างกัน ดังนี้

- กลุ่ม 1 ให้รายงานเนื้อหาจากเรื่องที่อ่าน โดยใช้คำพูดของนักศึกษาเอง
- กลุ่ม 2 ให้แปลเรื่องที่อ่านเป็นภาษาสเปน
- กลุ่ม 3 ให้ตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาในเรื่องที่อ่าน

ผลการวิจัยสรุปว่านักศึกษาที่ความโดยอาศัยบริบทหรือข้อความที่ล้อมรอบช่วยน้อยมาก ในการแปลที่อาศัยลักษณะทางโครงสร้างไวยากรณ์ โดยไม่คำนึงถึงความเหมาะสมในบริบท ทั้งยังขาดความระมัดระวังด้านเอกภาพของเนื้อหา (Textual Unity) และความสัมพันธ์ของข้อความ ดังนั้นจึงมีความยากลำบากอย่างยิ่งในการถ่ายทอดเนื้อหาจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่

งานวิจัยเกี่ยวกับความต้องการด้านภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะ

หน่วยพัฒนาหลักสูตร (Curriculum Development Unit 1977: 9-10) ของมหาวิทยาลัยคอนคอร์ดिया (Concordia University) ได้ทำการสำรวจความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาทั้งภาคเช้าและภาคค่ำ เพื่อนำผลมาปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ผลการสำรวจพบว่านักศึกษาภาคเช้าส่วนใหญ่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางวิชาการ (English for Academic Purposes) ส่วนนักศึกษาภาคค่ำส่วนใหญ่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางวิชาชีพ (English for Occupational Purposes) การสำรวจนี้ประกอบด้วยตัวแทนจากอาชีพต่าง ๆ 29 อาชีพ และได้พบว่าการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางวิชาชีพในมหาวิทยาลัยมักมีสัญญาติดต่อกับบริษัท เช่น มีการสอนภาษาอังกฤษให้คนงานในโรงงานผลิตอาหาร เป็นต้น ในคานแบบเรียน พบว่าแบบเรียนที่ใช้เน้นการฟัง-พูด ซึ่งเพียงพอสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทั่วไป (English for General Purposes). แต่ไม่เพียงพอสำหรับนักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางวิชาการ ผลการสำรวจนี้จึงเป็นเหตุให้มีการปรับปรุงแบบเรียนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางวิชาการ

เจย์ นันเลย์ (Jay Nunley 1979: 2-3) ได้สำรวจความต้องการด้านภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะโดยสัมภาษณ์บุคคลในสถาบัน เดลเฟียน ฟาวเคชัน (Delphian

Foundation) จำนวน 30 คน ค่ายคำถาม 3 ข้อ ต่อไปนี้

1. คุณต้องการแบบเรียนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะชนิดใดมากที่สุด
2. ผู้พิมพ์ควรจะปรึกษาใครก่อนลงมือพิมพ์แบบเรียนชนิดที่คุณต้องการ
3. ถ้ามีแบบเรียนตามที่คุณต้องการ สภาพการเรียนการสอนจะเป็นอย่างไร

สำหรับคำถามข้อ 1 มีผู้ตอบว่าต้องการแบบเรียนระดับสูงกว่ามัธยมปลาย และเน้นการอ่าน มากกว่าผู้ตอบอย่างอื่น สำหรับคำถามข้อ 2 ผู้ตอบส่วนใหญ่เห็นว่าผู้พิมพ์ควรจะปรึกษาคณาจารย์ในสาขาวิชาเฉพาะนั้น ๆ มากที่สุด และคำถามข้อ 3 ผู้ตอบส่วนใหญ่เห็นว่าการเรียนการสอนจะง่ายขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย